

Gran assortit de
dolços i pastissos

Faci els seus en-
càrrecs ben
aviat

**PER NEULA
BONA I FIRA**
L'Englantina
BORN.1-MANRESA-T.386.

La legalització del Llibre de Comptes Corrents

La declaració de la Direcció del Timbre que obliga a legalitzar durant tot el que resta d'any, el llibre de comptes corrents, ha fet aixecar per tot arreu tota mena de comentaris i opinions; però gairabé tots eren per a provar que la decisió de la Direcció del Timbre no era justa. S'han al·legat costums, pràctiques, etc. per a demostrar que era el comerciant que porta el llibre de comptes corrents sense segellar qui tenia raó i no la Direcció esmentada. Permeteu-me emetre la meua opinió en defensa de la Direcció del Timbre.

Quan un comerciant o societat emprén un negoci, ja sap per en-davant que hi ha un Còdic de Comerç a complir i que la seva comptabilitat s'hi ha d'ajustar; i si el llegeix bé veurà que el llibre de comptes corrents no té res de legal.

I si per qüestions de comoditat li convé de portar aquest llibre, és molt lògic que el segelli des del moment que aquell mateix comerciant reconeix que el Còdic de Comerç no parla dels Diaris múltiples i que si a ell li convé de portar la comptabilitat per aquest procediment, ha de fer-los segellar.

Hom podrà al·legar que el costum es llei; però això es pot contestar que el costum es llei quan manca aquesta o quan la prioritat pertany al costum, i en el qual cas es la llei que s'ha d'adaptar al costum.

Tot el renou que ha portat el segellament del llibre de comptes corrents, no és res més que un cas de deixadesa per part de tots els comerciants,

Quan una llei no serveix perquè la pràctica demostra que ja s'ha fet vella, la cosa més indicada és demanar que es reformi, i no anar muntant sobre d'ella una sèrie de costums i prejudicis que forçosament han de portar aquests embolics el dia que es tracta — per part del governant — de reformar o de fer complir la llei.

Tot-hom sap que el copiadore de cartes s'ha de fer segellar i que en ell es copiaran totes les cartes i telegrams que el comerciant envii i que concerneixin el seu tràfec. Doncs bé; quasi totes les cases comercials han adoptat el procediment de portar dos copiadors de cartes; un de legal i un d'il·legal.

I ara ens guardarem pla bé de citar casos de comerciants o industrials que perquè troben injusta o massa carregosa la llei d'utilitats, fan trampa.

Repeteix que tot plegat es dedueix a dues coses: quan una llei ha envellit o ja de nou en nou no s'adapta a les necessitats i conveniències d'ordre pràctic i just, hom ha de obligar a fer-ne una de nova. I segona: comprendre bé que no és possible, com diuen els anglesos, de menjar-se el pastell i tenir el pastell.

A. INVERS

El republicanisme català

Unes declaracions de Noguer i Comet

Amb motiu de l'estada a Barcelona de Marcel·lí Domingo, els elements del Partit Republicà Català s'han reunit per a definir llur actitud en els moments actuals de la política catalana.

Un redactor de «La Nau» ha aprofitat aquesta avinentesa per a visitar l'ex-conseller de la Mancomunitat de Catalunya, En Noguer i Comet i demanar-li unes informacions per aquell diari.

D'aquestes informacions retallem les següents:

«Una vegada reunides totes les consultes, hem aprofitat aquesta estada del nostre estimadíssim company Marcel·lí Domingo — a qui tots considerem i respectem com al nostre capdavanter — per examinar les contestacions rebudes, veure personalment els nostres amics més significats de totes les comarques i redactar unes «Declaracions» que, signades per tots, donarem a conèixer a l'opinió liberal i democràtica del nostre país, com a exposició del nostre pensament col·lectiu.

«— El resultat ha estat aconfortador, esperançador. Podem dir ben alt que som els mateixos, més nombrosos potser que mai i que la fe en els vells ideals no ha mort en la nostra gent: és més viva i punyent que mai. Tant de les denses comarques industrials de Barcelona, com de les planes de

Lleida, com de les comarques taragonines i de les terres gironines, la veu dels nostres homes ha estat unànime. Quan tornem a actuar? Quan tornem a lluitar darrera les nostres glorioses banderes?...

Aquest anhel de tornar a la lluita — a la noble lluita per l'ideal — és la primera impressió que hem recollit.

A la pregunta de quina orientació prenien el document-qüestionari tramès per ells, diu:

«Era, essencialment, una invitació a sortir de la passivitat, del quietisme, i ocupar les posicions. Es subratllava també el criteri de treballar per la formació d'un ample organisme que orienti l'actuació de les esquerres de Catalunya i «sense exigir-los una estreta disciplina», com diu el document, senyali a totes el moment i forma d'actuar amb eficàcia. A aquesta conjunció d'esquerres — a aquesta Esquerra Republicana de Catalunya — nosaltres, els homes que integrarem el Partit Republicà Català estem disposats a formar-hi immediatament, plegant les nostres banderes i desfent les nostres tendes partidistes, per a no constituir més que un gran campament, una sola força liberal catalana militant. És a dir, amic — ens diu, omb paraula vibrant, el nostre interlocutor — que nosaltres, si es constitueix aquesta Esquerra Catalana, ens dissolem, desfem el vell Partit Re-

publicà Català, dins del qual hem esmerçat tantes energies i tants anys de lluites, per a fondre'ns en una única col·lectivitat o força republicana i federalista.»

I referint-se a la creació del Partit Radical-Socialista, en el qual en Marcel·lí Domingo tant de relleu i cabdal intervenció té, entre altres coses diu:

«Per això, nosaltres que entenem que les esquerres catalanes no poden actuar, solucionant els problemes generals de l'Estat i que és convenient situar-se dintre la política general espanyola — avui més que mai, que es tracta de lluitar per principis elementals de ciutadania — otorgarem un ample vot de confiança al nostre amic Domingo per tal que vulgui honorar-nos acceptant la nostra representació personal en la política general republicana d'Espanya; essent el llaç d'unió entre les esquerres catalanes i les altres peninsulars.

«Però tot això ho trobarem recollit i millor exposat — ens diu per acabar En Noguer i Comet — en aquest document que conté, com us deia, les «Declaracions» que hem cregut — com a homes que ens devem al nostre país — havien de fer en aquests moments interessants de la política catalana i de l'espanyola, els homes que constituïrem i dirigirem el vell Partit Republicà Català, fundat per aquell inoblidable Francesc Llairet».

Paraules del President

El general Castro Girona, serà indultat

El cap del Govern ha dit als periodistes:

«He concedit avui més de trenta audiències, i em veig obligat a suprimir-les durant una temporada, per tal de dedicar-me a treballar. Aquesta tarda he rebut més de vint persones i encara m'esperaven vuit o deu més, però no he tingut més remei que tallar, per tal de marxar a l'estació del Migdia a rebre el rei.

Vaig a proposar a don Alfons — digué — l'indult del general Castro Girona, ja que només li manca un mes i mig per a complir del tot la sentència que dictà el Consell de Guerra i Marina, i a més cal tenir en compte la commemoració de la Patrona de la infanteria. També proposaré al Rei la commutació de la pena que els manca per a complir per la d'exili, al coronel Segon Garcia, al tinent coronel Bermúdez de Castro i als capitans Perrea, Galan i Jesús Rubio Villanueva.

Aquests darrers — afegí —, encara que avui no s'hagi celebrat Consell, pot dir-se que tenen caràcter

d'acord adoptat en ell, car ja els havia consultat abans per escrit amb els ministres.

Aquesta nit no anirà al Palau, però vaig a pregar al Rei que els signi en la mateixa estació, per tal que els decrets puguin sortir a la «Gaceta» de demà, i per això ja els avenço a la premsa.

Parlà per últim el general Primo de Rivera del coronel senyor Segon Garcia, i digué que havia sabut que estava malalt de debò. Això, la festa de la Patrona de la Infanteria i l'ésser llorejat l'esmentat cap, han induït el Govern a proposar a don Alfons la concessió de la commutació de la pena que se li imposà.

EL DIA: Telèfon 342

Aquest número ha passat
per la prèvia censura
governativa

SANTA LLUCIA

PROGRAMA

Festes cíviques.

Dia 13. — A la sortida dels Divins Oficis, a la Plaça Major hi tindrà lloc una audició de Sardanes a càrrec de la cobla «La Principal de Manresa».

Acabada l'audició, Concert-Vermouth al cafè «American Bar», per l'«Orquestrina Còts».

Tarda. — A les dues, al camp del Pujollet, partit de Fútbol entre «Sastres F. C.» i «Estisores F. C.» interpretant tres escollides sardanes al començar l'encontre i tres sardanes més a l'acabar-lo, l'esmentada cobla «La Principal de Manresa».

A dos quarts de cinc, al Teatre (Continua a la pàgina 2)

CARNET

Parlàvem de llibres amb un escriptor amic meu i s'escaigué de dirigir la conversa cap a camins insospitats.

No — digué —. Per la diada del llibre no vaig comprar absolutament res. Als compradors de tot l'any no ens calen diades especials amb descomptes d'un tant per cent. Aquella gent que s'apressava a adquirir uns volums, és la mateixa que compra neules per Santa Llúcia, castanyes per Tots Sants i torrons per Nadal; és la mateixa que va a l'Opera per la Festa Major i combrega per Pasqua Florida. La gent que es llença com un ramat rutinari a mastegar qualsevol herba, a condició de menjar-ne una sola vegada a l'any. Aquella gent cercava la novetat, no la lectura, car abomina l'assidua continuïtat dels que llegim cada dia.

Recordeu — si us plau — els vuit dies que seguien la inauguració de la Biblioteca Popular. El local força espaiós del nostre centre de lectura, era insuficient. Hom no hi cabia. Hauríem demanat, de bona gana, una altra Biblioteca, tan gran almenys com aquella. Doncs bé; aneu-hi ara. No perilleu de rebre empentes....

Veritablement — vaig dir-li —. La novetat sempre és un atractiu per a les multituds, però no crec que aquest defecte sigui tan calamitosos com sembleu suposar.

Aneu errat — assegurarà el meu amic amb una amarga inflexió de veu. L'entusiasme dels començaments és una tara perillosíssima, Penseu en el destí de les editorials que neixen a l'escalf d'aquest foc d'encenalls; penseu en les innombrables publicacions que no poden consolidar llur existència i moren entre una indiferència hostil, després d'haver conegut un èxit momentani, penseu....

Pensaré tot el que us sembli bé, però no us queixeu del nostre públic. La literatura catalana fins avui ha estat nul·la. Actualment és escassa i dolenta. Difícilment creuré que s'hagin publicat del 1923 fins avui, vint llibres d'una qualitat que fóra normal per als escriptors d'altres països. Sobra forma i intenció, però manca l'interès i la intensitat. Quins llibres s'han venut més, darrerament? «Les dictadures», de F. Cambó, «El cercle màgic», «Dos dies a Sant Boi»... etc. De «Les dictadures» ni en vull parlar. Bastarà anotar que a les vint pàgines en caigué dels dits. «El cercle màgic» és espès. Li manca aquella fluïdesa necessària a tot llibre i principalment als d'una certa extensió, com el d'En Puig i Ferrater. «Dos dies a Sant Boi» és un cas apart. Domènec de Bellmunt té un nas afinat per a trobar temes d'interès. Es com aquells gossos que descolguen les tífoes, però quan les han trobades ja no fan res més. L'ideal fóra un gos-cuiner.

(Continua a la pàgina 2)